

Sygn. akt II KK 457/22

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 listopada 2022 r.

sprawy **R. L.**

skazanego za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 maja 2022 roku, sygn. akt IX Ka 237/22

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 23 września 2021 roku, sygn. akt II K 261/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego R. L. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. C., Kancelaria Prawna w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II K 261/20, oskarżonego R. L.

uznano za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., za co wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą warunkowo zawieszono na trzyletni okres próby oraz orzeczono względem niego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych i świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 maja 2022 r., w sprawie o sygn. akt IX Ka 237/22, zmieniono ww. wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, zaś w pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, zarzucając:

„- naruszenie art. 178a § 4 k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie, że R. L. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości pomimo, iż stanowiący przesłankę surowszej kwalifikacji czynu wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód (sygn. akt IX K 493/17) uległ zatarciu, co implikowało konieczność przyjęcia kwalifikacji z art. 178a § 1 k.k.;

- naruszenie art. 106 k.k. poprzez jego niezastosowanie, a co za tym idzie popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. oraz wymierzenia kary na podstawie art. 178a § 4 k.k.”.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

Przypomnieć należy, że strony mogą wnosić kasację tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, z ograniczeniami podmiotowymi i przedmiotowymi wynikającymi z przepisów art. 520 § 2, art. 522 i 523 k.p.k. (z zastrzeżeniami zawartymi w art. 520 § 3 oraz w art. 523 § 4 k.p.k.). Tym samym, właśnie to orzeczenie - wyrok sądu drugiej instancji - powinno być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, nie zaś wyrok sądu pierwszej instancji. Zarzuty podnoszone w skardze kasacyjnej pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt IV KK 299/13). Analiza zarzutów kasacji obrońcy skazanego R. L., oraz jej uzasadnienia, prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa zostały sformułowane instrumentalnie, w celu stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji, dotyczącego rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, mającego wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a to art. 178a § 4 k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie, wskazać w pierwszej kolejności należy na jego niewłaściwą redakcję. Sąd odwoławczy, utrzymując wyrok w mocy w zakresie przypisania oskarżonemu

sprawstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k., nie stosował prawa materialnego, a zatem nie mógł go naruszyć. Tożsamy zarzut obrazy prawa materialnego był podniesiony w osobistej apelacji oskarżonego i Sąd odwoławczy rzetelnie go rozważył, wskazując na konieczność rozróżnienia skazania, które faktycznie w przypadku skazanego uległo zatarciu, od zakazu prowadzenia pojazdów, który obowiązywał w dacie popełnienia przez R. L. przypisanego mu czynu. To właśnie ten obowiązujący zakaz uprawniał do zastosowania kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k., co wyraźnie wyartykułował już Sąd Rejonowy, dokonując modyfikacji opisu czynu zawartego w akcie oskarżenia.

Dalej obrońca, zarzucając naruszenie art. 106 k.k. poprzez jego niezastosowanie, a co za tym idzie przypisanie R. L. popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. oraz wymierzenia kary na podstawie art. 178a § 4 k.k., pomija, że Sądy obu instancji uwzględniły fakt zatarcia skazania w sprawie IX K 493/17. Słusznie wskazały jednak, że kwalifikacja prawna czynu z art. 178a § 4 k.k. w przedmiotowej sprawie jest uzależniona od orzeczonego w wyroku zakazu prowadzenia pojazdów. Zatarcie skazania w żaden sposób nie wpływa więc na byt tego występku. Ustalenia faktyczne sprawy wskazują niezbicie, że skazany popełnił czyn prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości w dniu 13.12.2019 r. w okresie obowiązywania zakazu (od 16.08.2017 r. do 1.05.2020 r.).

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy postanowił obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, dostrzegając fakt zwolnienia R. L. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych zarówno na etapie postępowania rozpoznawczego, jak i kasacyjnego, a także okoliczność przyznania mu obrońcy z urzędu.

Uwzględniając wniosek obrońcy, o jego wynagrodzeniu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 68).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]